

Posudek
na bakalářskou práci Dany Vákové (Matouškové), DiS
Projekt Živá knihovna

Autorka si jako téma své bakalářské práce vybrala zhodnocení projektu zaměřeného na výchovu k toleranci vůči menšinám a k odstranění nebo zmírnění předsudků. Téma je zajímavé a autorku nepochybně zaujalo. Možná, že právě toto zaujetí způsobilo, že práce je spíše propagací projektu než jeho analýzou.

V úvodu je cíl práce charakterizován dvěma otázkami:

1. Může projekt ovlivnit předsudky lidí?
2. Jak funguje, kdo se ho zúčastní a jaké jsou ohlasy lidí?

Takto zvolenému cíli odpovídá vcelku vhodně zvolená struktura práce. Autorka představuje Organizaci OPIM o.s., která je garantem projektu, pak popisuje vlastní projekt, snaží se teoreticky vypořádat s tématem předsudky a souvisejícími pojmy a projekt ilustruje zajímavými rozhovory se dvěma účastníky projektu. Za nadbytečnou považují kapitolu týkající se lidí bez přístřeší, která zcela neodpovídá cíli a struktuře práce, byť oba rozhovory se shodou okolností týkají lidí žijících na ulici. Také kapitola Listina základních práv a svobod v této podobě (půl stránky ne zcela výstižného textu) celkovému vyznění práce spíše škodí.

Vlastní projekt je v práci popsán poměrně podrobně ale jde převážně o popis, bez hlubšího rozboru. Údaje, které autorka uvádí, včetně názorů účastníků, jsou spíše ilustrací a neumožňují konkrétní zhodnocení a případné návrhy na zlepšení. Kapitola tak má více charakter propagujícího článku než odborného textu.

Podobně je tomu i u teoretické kapitoly Předsudky. Autorka vychází především ze známé publikace G.W.Allporta, ale opět jde o spíše popularizující a tím zjednodušující zamyšlení nad tématem. Nejsou zde rozlišeny dispozice a jejich skutečné naplnění, vliv biologických, psychologických a sociologických faktorů. Autorka sama uvádí, že „mé pojednání je složeno pouze ze střípků...“ (str.22) , zbytečně používá emotivní výrazy (strašidelné, hrůzná stupnice aj) a obecné morální apely – „...doufejme, že už se lidé k podobným praktikám nepřipojí...“ (str.24). Rozhovory se dvěma účastníky projektu a jejich kasuistiky jsou naopak zdařilou částí práce, škoda, že jich autorka více nevyužila. Závěr se pokouší odpovědět na v úvodu položené otázky, ale daří se to pouze na obecné rovině.

Kromě zmíněného popisného a popularizujícího stylu práce, je problémem i jazyková úroveň. Práce bohužel obsahuje gramatické chyby, „překlepy“ a nesprávné vazby.

Přes tyto závažné připomínky doporučuji dát autorce možnost práci, která obsahuje zajímavé informace, obhájit. Navrhuji hodnocení **E dostatečně**.

V Praze dne 14.7. 2010

ing. Mgr. Jan Dočkal, CSc.
vedoucí práce

